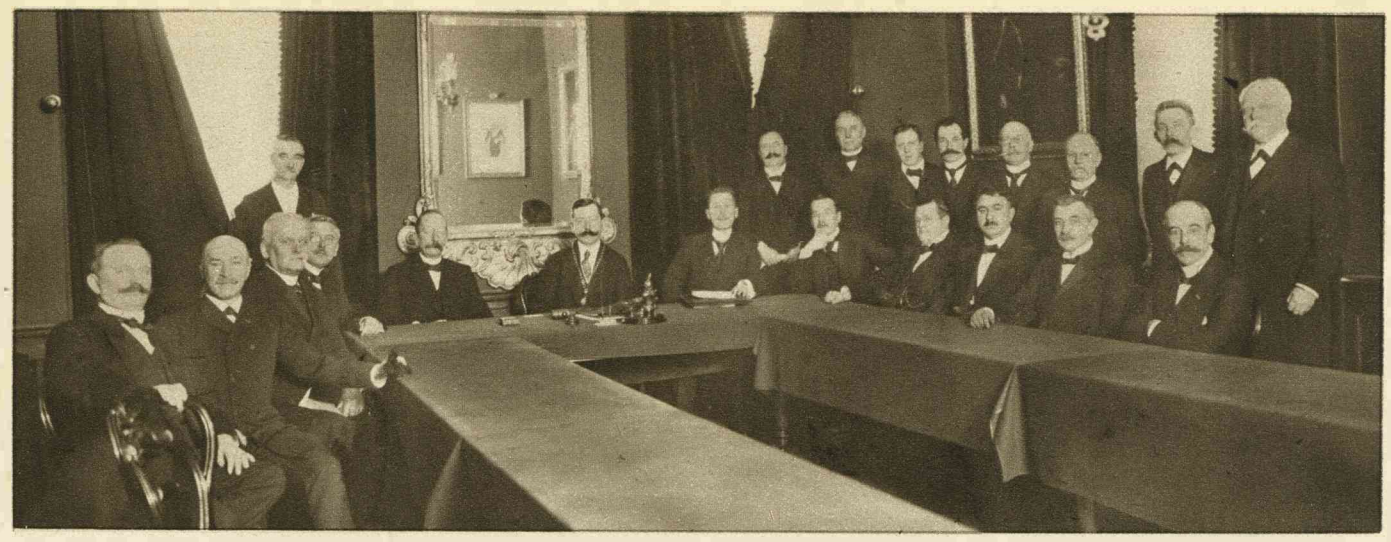

DE NIEUWE BURGEMEESTER VAN BREDA.

Verleden week had de plechtige installatie plaats van den nieuwen burgemeester van Breda, den heer Mr. E. O. J. M. Baron van Hövell tot Westerflier. Zittend, met ambtsketen om, de burgemeester. *(V.F.B.)*

„Die vergezelt u, natuurlijk!" antwoordde Sequeira. „Nu is dit mijn plan: Mijn vriend markies De Vasco heeft mij zijn jacht voor onbepaalden tijd geleend. Hier aan boord is de moeder van den kapitein, doña Maria Bardosa. Zij zal u tot gezelschap zijn, totdat wij trouwen . . . ."

„Trouwen?" herhaalde Lydia.

„Ja, binnen enkele dagen in Vigo of te Lissabon, zooals je wilt!" ging hij voort. „Daarna stoomen we naar Zuid-Amerika. O, wat een heerlijke tijd zal er dan aanbreken."

„Maar ik weiger," riep Lydia uit. „U durft niet . . . .!"

Zijn oogen fonkelden onheilspellend.

„Maar, mijn lieve kind, zie je dan niet, hoe lief ik je heb? Nu ik zooveel heb gewaagd voor je, zul je mij niet weigeren," ging hij zoetsappig voort. „Je kunt mij niet weigeren. Herinner je eigen je woorden maar: „ik zou 'n man kunnen liefhebben, die mij wegvoerde tegen mijn wil en mij dwong hem te trouwen; die mij zoo liefhad, dat hij alles voor mij zou wagen."

„Heb je dat gehoord?" riep ze verschrikt uit.

Hij knikte vergenoegd.

„Ik stond om een hoek van de veranda en hoorde alles en dat gaf mij dit schitterend idee!"

Schitterend idee! Zij huiverde.

„En denk eens na wat we samen kunnen bewerkstelligen? Met de hulp van uw geld, uw millioenen (excuseer mijn zakelijke toespeling) zal ik weer president van Paragua worden. En jij zult mijn vrouw, de schitterende ster in het paleis te Sangaro zijn. Wat een leven kan ik u geven. Een leven vol kleur en beweging."

„Er is mij te veel beweging in het leven te Paragua," hernam zij.

„O, maar 't is juist een leven voor een vrouw vol geestkracht! Je zult mij niet weigeren! Zal 't te Vigo zijn? Herinner je je eigen woorden!"

„Ik zei dat ik zoo'n man zou kunnen liefhebben, maar ik heb u niet lief!" riep ze uit. „Het gaat niet, mijnheer Sequeira! U moet mij dadelijk terugbrengen voor het te laat is en u in onaangenaamheden komt."

Hij schudde het hoofd en lachte.

„Neen, ik bemin u te zeer. Bovendien, ik zal in geen onaangenaamheden komen. Denk maar eens na: u kwam hier geheel met uw vrijen wil en ik heb niemand anders uitgenoodigd. Och, kom, waar is uw gezond verstand? Je zei dat je den man zoudt liefhebben, die je wegvoerde en nu ik het gedaan heb, weiger je."

Hij liep naar de deur.

„Zal ik doña Maria Bardosa naar je toe sturen?" vroeg hij.

„Neen, keer terug, dadelijk!"

„Foei, schaam je! Denk er aan hoe lief ik je heb en wat een heerlijk, schitterend leven we beiden zouden hebben. Denk aan het paleis te Sangaro, na het leven op uw landgoed. En bovenal, denk aan mij als aan een man die geen dingen begint en ze half onvoltooid laat, omdat een dame wat — weerspannig is. Au revoir! Ik zal u niet meer lastig vallen, tot u me noodig heeft. Ja, ik denk, dat Vigo het best geschikt is. Denk er eens over na! Je zult toegeven, ik weet 't zeker."

Hij verdween en Lydia zonk in een stoel neer om na te denken over haar onaangename positie. Die man had haar ontvoerd en dat in de twintigste eeuw, in het Kanaal. Hoe meer ze nadacht, hoe meer ze inzag, hoe hulpeloos zij was. Hij had haar overwonnen, doch in plaats hem ook maar eenigszins lief te hebben, haatte zij hem.

De morgen ging langzaam voorbij. Een enkele maal kwam hij bij haar en vroeg haar of hij doña Maria zenden moest, doch ze gaf hem een kort weigerend antwoord. Hij glimlachte en zei, dat hij haar een lunch zou zenden. Deze kwam weldra en ze at 'n gedeelte ervan, en dronk 'n weinig wijn, om haar geestkracht wat op te wekken. Kort daarop trad haar kamenier binnen ten hoogste ontdaan. Het was haar niet vergund geweest eerder te komen, zei ze. Tot haar groote ontsteltenis brak haar dappere, zelfstandige, jonge meesteres in een vloed van bittere tranen uit.

„'t Is vreeselijk, Anna!" riep ze uit.

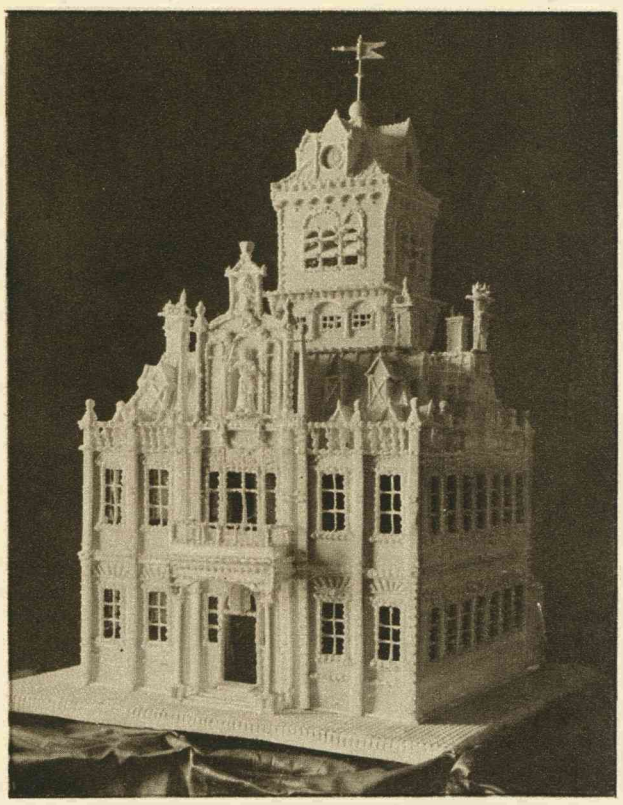
„Wat is er, juffrouw? O, ga toch niet zoo voort!" zei het meisje.

Lydia droogde haar tranen.

„Breng mij naar mijn hut," verzocht zij. „Je kent den weg!"

„Ik ben daar den geheelen morgen opgesloten geweest. 't Is hier vlak bij, juffrouw!"

In trotsche houding volgde Lydia haar kamenier het dek over naar haar hut. Daar binnengetreden sloot ze de deur en grendelde ze. Toen zette ze zich neer om na te denken wat haar te doen stond. De middag ging stil voorbij doch tegen den avond kwam er een boodschap van Sequeira, waarin hij haar vroeg of ze hem de eer wilde aandoen met hem en doña Bardosa te dineeren. Ze weigerde

HET DELFTSCH STADHUIS VAN SUIKER.

In het Filiaal van de Coöperatie „Voorzorg", Middellandsplein te Rotterdam, is ter bezichtiging gesteld het door den banketbakker E. A. Bosson te Rotterdam geheel van suiker vervaardigde Stadhuis van Delft. Het kunstwerk is door den burgemeester en het gemeentebestuur van Delft bezichtigd, die hun hooge ingenomenheid met de gelijkenis en afwerking betuigd hebben.

en weer verliepen er eenige uren.

Tegen negen uur ontsloot ze de deur van haar hut en trad op het dek. Het was een heerlijke nacht. Terwijl ze daar stond aan de verschansing, kwam Sequeira uit een der dekhutten. Hij was in avondtoilet en rookte een sigaar.

Zij richtte zich in haar volle lengte op en keerde zich tot hem.

„Mijnheer Sequeira, ik vraag u nu voor de laatste maal mij onmiddellijk aan wal te brengen!"

Hij keek haar bewonderend aan en glimlachte.

„Ik hoopte al dat uw gezond verstand zou zijn teruggekeerd," zei hij met een zucht.

Zij stampte met den voet.

„O, als ik slechts één vriend aan boord had!" riep ze uit, terwijl haar oogen fonkelden van verontwaardiging.

„Ik mag me dien naam misschien niet toeeigenen, maar ik ben nochtans tot uw dienst!" riep een bekende stem.

Beiden, Lydia en Sequeira keerden zich ten hoogste verbaasd om. De deur van een der andere dekhutten was geopend en lord Thony stond voor hen. Hij was nu niet de keurig gekleede Kelworth, dien zij kenden, maar stak in een ruw blauw zeemanspak en een paar zware laarzen.

„Duizend verontschuldigingen, Sequeira, voor deze onverwachte verschijning," zei hij op vroolijken toon. „Je hadt mij al zoo dikwijls op je jacht genoodigd en bemerkende dat van morgen om vijf uur door verscheidene zeelui een groote hoeveelheid voedsel aan boord werd gebracht, besloot ik met hen naar het jacht te gaan. Je ziet ik ben er geheel op gekleed. Wat zeg je van de grap?"

Sequeira antwoordde niet, maar staarde den jongen Engelschman onafgebroken aan.

„Je was nergens te zien," ging Lord Thony voort, „daarom deed ik uit nieuwsgierigheid een der hutten open en ziende dat ze niet gebruikt werd, ging ik er binnen viel in de kooi neer en vermoeid door het vroege opstaan misschien was ik dadelijk ingeslapen en . . . . nu ben ik hier!"

„Na zestien uur geslapen te hebben," zei Sequeira sarcastisch.

„Ja, zoo af en toe!" antwoordde Lord Kelworth met een spottende tinteling in de oogen.

Hij wendde zich tot Lydia, die hem aanzag met een geheel nieuwe uitdrukking in haar blik. Ze had hem kunnen omhelzen in haar groote vreugde over zijn verschijning.

Sequeira deed een langen haal aan zijn sigaar.

„Denk je wellicht dat je mij belachelijk hebt gemaakt, mijn jonge, ondernemende vriend?" vroeg Sequeira op koelen toon.

„Een zeer delicate vraag, vind u niet!" zei lord Thony lachende.

„Ik wil je er maar op wijzen," ging Sequeira voort, „dat ik in mijn kwaliteit van president met ernstiger dingen te doen heb gehad, dan deze. Ik wil je even meedeelen wat ik met je doen zal. Ik zal je gedurende vier en twintig uur doen opsluiten en je dan op een eenzame plek aan de Spaansche kust aan land zetten. Je zult eenigen tijd noodig hebben, de bewoonde streken te bereiken, denk ik, en als je dan eenige vragen gedaan worden, dan ben je daar uit zucht tot avonturen en met je vrijen wil, begrepen? Wat denk je van dat plan?"

Lydia deed een kreet van schrik hooren.

„Dat zul je niet durven doen!" riep ze uit.

„Mijn lieve kind, dát heb je al zoo dikwijls gezegd. Heb ik je niet meegedeeld dat ik al heel wat ernstiger dingen onder de oogen heb gezien? Nu, lord Kelworth, ik zal een paar van mijn mannetjes roepen. Ik vertrouw dat je ons geen last zult veroorzaken."

Lord Thony stapte op de verschansing toe. Hij nam een lange lijn uit zijn zak, maakte hieraan een soort koker vast en haalde eindelijk een revolver te voorschijn en richtte die dreigend op Sequeira.

„De man die mij de eerste drie minuten in den weg komt, zal spijt hebben van zijn handeling!"

„Thony, doe dat ding weg!" riep Lydia vol angst uit. „Je zult moeten toegeven: ze zijn met zoovelen!"

„Heb je maar drie minuten noodig?" vroeg Sequeira spottend.

„Ja, meer niet! Haal intusschen je mannetjes maar!" antwoordde de jonge lord op denzelfden toon.

Sequeira wendde zich af met een lach en begaf zich naar beneden, naar het scheepsvolk. In een oogenblik lag Kelworth op de knieën en maakte iets aan de verschansing vast. Toen stak hij een lucifer aan.

„Waar is vriend Sequeira?" vroeg hij rondkijkende aan de verbaasde Lydia. „Ik zou graag willen dat hij dit zag. Hé, Sequeira!" riep hij met den brandenden lucifer in de hand.

Hij bukte zich en toen de ex-president aan de deur van het salon verscheen met een paar Portugeesche zeelieden, had hij het genoegen een vuurpijl te zien wegvliegen, het donkere luchtruim in.

DE ZAAK SCHRÖDER.

De belangstelling voor het gerechtshof te Amsterdam op het oogenblik dat de uitspraak in het geding van den hoofdredacteur van de Telegraaf, den heer Schröder, verwacht werd. *(V.F.B.)*